

ara !!

barcelona, 5 de febrer del 1936

òrgan de les joventuts d'esquerra ESTAT CATALA
portantveu de les joventuts nacionalistes de catalunya

amnistia llibertat

any I - núm. 1

redacció i administració: ronda de sant pere, 70, pral.

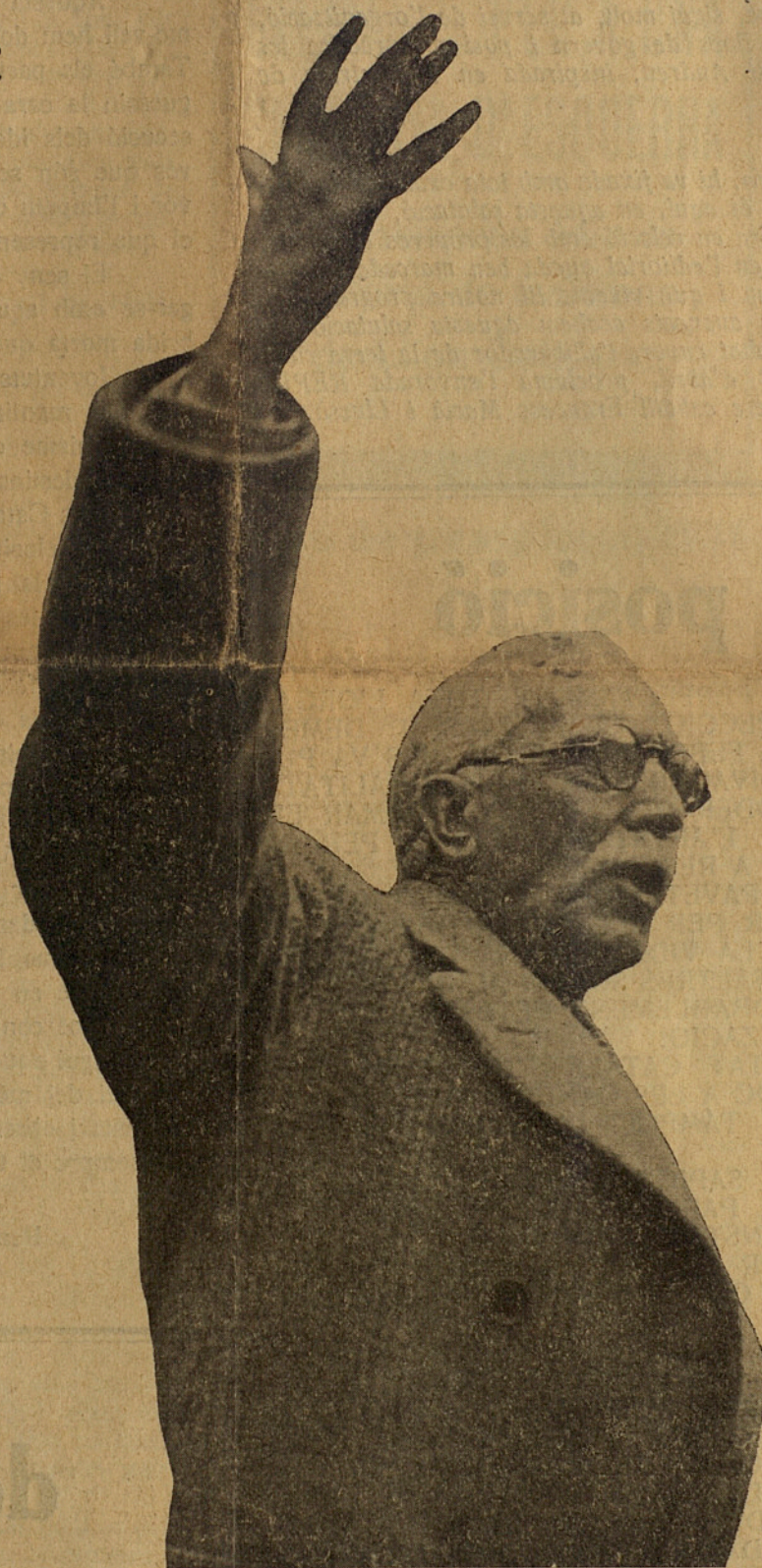
preu, 20 centims

EL NOSTRE CRIT I LA NOSTRA BANDERA

VISCA CATALUNYA... !

el pensament del nostre cabdill i president
14 d'abril del 1931...

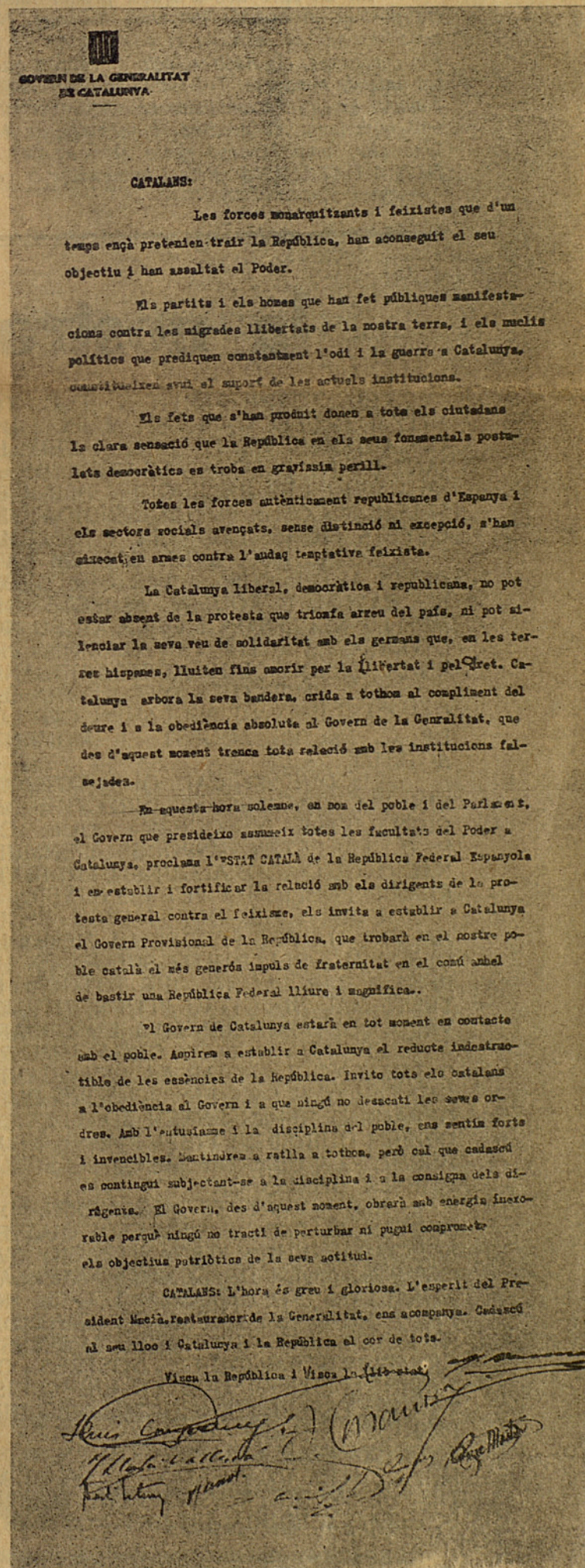
el pensament del segon president
6 d'octubre del 1934..

catalans !

la pàtria ens necessita

endavant !

LLEGIU A VENTURA GASSOL (segona pàgina)

LA MISSIÓ DE LES JOVENTUTS

per VENTURA GASSOL

salutació

Estem en plena activitat electoral. Estem en vigílies de grans esdeveniments, de grans activitats les quals poden fer canviar del tot el programa polític i social de la nostra Pàtria.

Es, doncs, en aquest moment històric per tants i tans conceptes que ARA!! surt a la palestra. I, la primera cosa que fa com a deure de catalans conscients, de nacionalistes purs, d'esquerristes íntegres i d'obreristes avançats, és retre homenatge a tots els herois caiguts en defensa de la pàtria i llançar a ple pulmó i sense que defalleixi ni un sol moment la veu, els crida de VISCA CATALUNYA, LLIURE I JUSTICIERA i SALUT, COMPANYS DE LA PRESÓ I DE L'EXILI. Si. Salut i que prompte, com més aviat millor, per obra del poble sobirà us poguem tenir aquí, amb nosaltres, i contemplant alegres i feliços, la nostra Catalunya, bella i lliure de totes les opressions.

* * *

No pot mancar, tampoc, la nostra més entusiasta salutació a tota la premsa nacionalista i obrera de Catalunya. Companys nacionalistes i esquerristes: ARA!!; òrgan de les Joventuts d'Esquerra "Estat Català" i portantveu de les Joventuts Nacionalistes de Catalunya, us saluda amb tota l'emoció i desitja que entre tots, fent un ampli Front Popular, poguem arribar a la fita suprema de portar a la pràctica tot el programa íntegre de l'heroi nacional, cabdill màxim i etern de les nostres Joventuts d'Esquerra "Estat Català", l'immortal President Macià.

Per a realitzar això, els que formem part d'ARA!!; posarem totes les nostres forces, tot el nostre saber, sigui poc, sigui molt, al servei de l'organització, per tal de fer que el nostre partit arribi als llocs de govern i posi en pràctica les conclusions aprovades en la conferència de Sant Andreu, inspirada en la doctrina de Francesc Macià.

* * *

En un altre lloc d'aquest primer número, hi va fixada amb tota exactitud la nostra posició en aquests moments històrics. No és aquí, en aquesta salutació, on creiem nosaltres que cal exposar el nostre punt de mira en relació amb les properes eleccions. Els companys, els nostres lectors, veuran que en l'editorial queda ben marcada la nostra línia de conducta. Tot Catalunya sap qui som i què volem. El nostre programa és conegut arreu. Nacionalistes racials i obreristes avançats acabem aquesta salutació reintent homenatge de gratitud, homenatge de lleialtat envers l'alliberador de la terra catalana que, amb la seva gesta gloriosa del 14 d'abril, proclamà l'enyorada REPUBLICA CATALANA. Retem homenatge al nostre cabdill Francesc Macià i Lluissà.

la nostra posició

EL NOSTRE PARTIT E. R. C., TE PERFECTAMENT TOTA L'ORGANITZACIÓ ELECTORAL EN MARXA: DIRECCIÓ, COMARCALS I DEMES ORGANISMES VITALS DEL MATEIX. LA FEBRE D'AQUESTS DIES VA PUJANT DE TO, PERO, NO ES HORA, DE DIVAGAR. MANTA PERSONALITATS (?) I DEMES ES BELLUGUEN PER A PODER QUAN MENYS FIRMAR EL SEU NOM COM A FUTUR CANDIDAT. ES L'AFANY DE SEMPRE PER AQUESTS HOMES I EL VELL PROBLEMA A RESOLDRE.

NOSALTRES, AVUI, COPSEM LA GRAVETAT DEL MOMENT I NO ENS RESTA ALTRE COSA A FER QUE DEIXAR PER A DESPRES DEL TRIOMF EL PARLAR D'AQUEST ASPECTE DE LA VIDA INTERNA DEL PARTIT, MES ES NECESSARI I OBLIGAT EN NOSALTRES SORTIR AL PAS DE TERGIVERSADES ACTITUTS I VERSIONS PROBABLEMENT FETES PUBLICUES EN DESCREDIT DE LA NOSTRA ORGANITZACIÓ.

LES JOVENTUTS D'ESQUERRA «ESTAT CATALA», NO AMENACEN, CAP CANDIDAT NI RECLAMEN CAP LLOC A LES CANDIDATURES D'E. R. DE C. NO ES AQUEST EL MOMENT TAMPOC DE COMENTAR TAL ACTITUT.

EL QUE SI CAL QUE TOTHOM SAPIGA I NO HO DESCONEIXIN ELS ORGANISMES DIRECTIUS DEL PARTIT, QUE LES FORCES NACIONALISTES D'ESQUERRA, QUE CONSTITUTEIXEN L'AVANÇADA D'E. R. C., NO ESTAN DISPODES A ENMUDIR SI ES CONFIRMA LA DESIGNACIÓ OFICIAL D'ALGUNS CANDIDATS QUE AQUESTS DARRERS DIES EL RUMOR PUBLIC HA FET CONEIXER.

L'ANY I MIG QUE HAVEM VISCUT SOTA LA TIRANIA I L'APROBI NO ENS HA FET PERDRE LA MEMORIA. JORNADA EIXECRABLE I DE DESCREDIT PEL PARTIT SUCCEI EN UNA DETERMINADA COMARCA PROPERA A BARCELONA, QUE TOTHOM RECORDA PERFECTAMENT. UNS TRET MAL DIRIGITS I PITJOR INTENCIONATS DELATAREN AL VIL COVARD QUE AIXIS PENSAVA ENSORRAR L'ENEMIC.

ES ENVA QUE UN ORGANISME REDUIDISSIM DEL PARTIT, VULGUI O PRETENGUI APOIAR LA SEVA CANDIDATURA. ABANS CALDRIA PREGUNTAR QUE SON ELS SENYORS QUE EL CONSTITUTEIXEN I SI VERTADERAMENT REPRESENTEN AQUELLA COMARCA. PER ALTRA BANDA NO CREIEM QUE SIGUI VISTA AMB BONS ULLS PER LES DEMES TERRES QUE FORMEN LA CIRCUMSCRIPCIÓ ELECTORAL A LA QUAL PARTANYIN, AQUELLA DESIGNACIÓ.

LES JOVENTUTS D'ESQUERRA «D'ESTAT CATALA», NO AMENACEN, SURTEN AL PAS DE QUELCOM QUE PODRIA ESSER LA FITA DE L'ENSULCIADA D'UNA ORGANITZACIÓ TAN FORTA COM L'E. R. DE C. COMPTE, MOLT DE COMPTE, AMB LA DESIGNACIÓ DELS CANDIDATS. NOSALTRES NO DEMANEM LLOCS. NOSALTRES NO IMPOSEM NOMS, PERO, ENTENEM QUE A LES CANDIDATURES DE L'E. R. C. SOLAMENT HI PODEN ESSER-HI HOMES AUSTERS I CAPAÇOS, AMB UNA CONCEPCIÓ PRIMORDIAL DE LES NOSTRES COSES EN UN SENTIT RACIALMENT NACIONALISTES I QUE EN L'OBRERISME HI TROBIN AQUELL SUPORT TAN NECESSARI I ESSENCIAL. PEL MILLORAMENT DE LES CLASSES OPRIMIDES. ESSENT AIXÍ, LA NOSTRA ORGANITZACIÓ, CADA DIA MES EN PUIXANÇA, ES BATRA COM EN REPETIDES VOLTES HA SAPIGUT FERHO, CONTRA L'OPRESSIÓ I EL FEIXISME QUE REPRESENTEN LES DRETES, DE NO ESSER ESCOLTATS, EL SACRIFICI QUE SE'NS DEMANARIA POTSER EXCEDIRIA DE LES NOSTRES PROPRES FORCES.

No hem sentit mai l'engúnia que fa de vegades, veure un infant amb cara d'home? Doncs, encara en fa més un jove amb cara de vell. I, de la mateixa manera que serà un home mancat, en un ordre o altre, el que no hagi pogut viure com a infant la seva infància, en serà també el que no hagi pogut o sabut viure com a jove la seva joventut.

Tant la infància com la joventut són dues edats que haurien de perllongar-se el màxim possible. Les dues tenen el do de conservar l'organisme i les seves facultats espirituals en un estat de ductilitat que després no tarden a perdre i és, mentre dura aquesta, que la voluntat ha de cuinar a imprimir-hi el que demà ha de constituir el caràcter.

Quantes i quantes possibilitats s'han perdut en molts homes per haver fet fallida, pel que sigui, en aquestes dues edats que tant compten en la vida!

Joves, doncs, sapigüeu ésser joves i viure la vostra joventut de manera que, quan la vida i els anys us en prenguin el títol, vosaltres pogueu seguir sentint-ne tota la força. No tot en l'home és tivantor de braç, ni tot és musculatura. Hi ha en ell aquella altra tensió espiritual que, quan és prou forta, pot arribar a fixar una joventut per sempre. Un exemple? Francesc Macià!

Fou ell que, de cap blac, sapigué enardir i animar aquell moviment de joves a Prats de Molló que, fracassat i tot per traïdoria d'un que no era català, fou el gest que, internacionalment, donà el cop més mortal a la dictadura i a la monarquia espanyola, tot internacionalitzant el problema de Catalunya.

Aquesta mateixa sensació a la qual em referia de l'infant home i de l'home-vell hem donaria un partit, per fort que fos, que no tingués una bona joventut. També els partits tenen la seva fisonomia i ai d'aquells que, tot i ésser joves, ja tinguessin la cara de vells! Poca vida e's quedaria en el camí de les lluites per la consecució dels ideals d'aquella part del poble que ells representen. Els ideals, com a joves que són sempre, d'aquella joventut de les coses eternes, exigeixen també el fervor i l'ímpetu de la mà, del braç i de l'ànima joves. Aquest fervor i aquest ímpetu és el que representen les joventuts en els partits.

El seny que sempre han de tenir els dirigents d'un partit, quan no pot conjugar-se amb aquest ímpetu, enlloc de les regnes sensibles que guien, es converteix en brida morta que ofega.

Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català», sigueu sempre aquest ímpetu que mantingui en tensió tota activitat política i que les vostres inquietuts i el vostre dinamisme donguin caràcter a aquest gran partit nostre a les mans del qual, avui, estan els destins de Catalunya.

A la Catalunya nova, a la Catalunya jove li cal també un partit jove. En aquesta cursa de velocitat dels pobles que corren per a dur a la Humanitat la torxa de la llibertat i de la justícia, Catalunya duu un temps de retard fatal en tot el poble que hagi passat les adversitats històriques que ha passat el nostre. Sigui, doncs el nostre partit amb impuls de joventut que guanyi aquest temps i que, amb alenada nova i renovadora, faci que Catalunya, nova també i renovada, arribi a la meta.

Aquesta és la missió essencial de les joventuts. Mal la complirien, però, si abans no es renovessin a si mateixes per l'esport, pel cultiu de l'esperit, per una bona educació política, per l'estudi conscient dels problemes polítics i socials del món i de casa nostra, en una paraula: fent que la primera lluita a lliurar i a guanyar sigui la de la pròpia formació. Una formació més completa possible i en la qual domini sempre la raó per damunt de l'instint, la sensibilitat per damunt de la força; més breu: l'esperit per damunt de la matèria.

L'home fort no és aquell que fa de la força un espectacle ni una ostentació, sinó el que en sap fer una reserva interior al servei del deure. Ni és el més fort el que no pot contenir les pròpies energies, sinó el que n'és mestre.

Sigui aquesta la força de les joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català» al servei del més pur i del més fervent nacionalisme, en aquell sentit humà, universalista i obrerista que li donà Francesc Macià, que en fou el gloriós fundador i en serà sempre el Cap espiritual que ha de dur-nos a la victòria!

Penal de Cartagena, 19-I-1936.

dones, a la lluita!

Ja tenim les eleccions a sobre, aquestes eleccions, tant i tant esperades per nosaltres les dones catalanes, per a donar fe de vida i refermar una vegada més la nostra posició nacionalista i esquerrista.

Després d'un llarg termini de govern de la «terregada» monarquitzant i feixista de Gil Robles, Lerroux i Cambó, hem vist els nostres pares, fills i germans condemnats, contra tota classe de justícia, pel sol fet d'aixecar-se en defensa de l'ideal més digne que existeix: la Pàtria.

També hem pogut veure la seva política de deixar sense escola els nostres fills, milers i milers d'infants tirats al carrer, per tornar els bens a la Companyia de Jesús, portar la misèria a infinitat de llars obreres per implantar, altra vegada, el feudalisme i, finalment, els famosos afers «Straperlo-Tayà». Què pretenien i què es proposaven?

Les boles negres de la Cambra —nascuda ja morta— ho demostren clarament. Robatori i introducció a les nostres llars d'aquell mal viure que imposa el joc. I això vetllant, deien, per l'engrandiment d'Espanya! Deixarem nosaltres, filles, esposes i mares que governi altra vegada aquesta gentusa?

No hi ha dubte, que per damunt de tot i contra tot, la dona catalana, —conscient sempre del seu deure— defensarà, si és necessari amb les dents, els drets obreristes i nacionalistes de Catalunya.

No defallirà ni un sol moment davant les forces cavernàries, imitadores grotesques de Mussolini, no permetent, així, la política de «cataclisme» que això representa i sabrà, quan calgui, posar-se a la barrera per dir-los, amb veu potent i sense defallir ni un sol moment, NO PASSAREU!

VOTEU EL FRONT POPULAR D'ESQUERRES

ON ES PICH I PON?

UNA CONVERSA «STRAPERLISTA»

Al repòrter, avui, li ha tocat la grossa. No res menys que una entrevista amb Joan Pic i Pon és el que li ha encarregat que portés a terme el «soviè» del periòdic. Si, si, està molt aviat encarregat això, però on s'el troba a l'ex-acaparador de càrrecs interins i més o menys circumstancials? Hem estat titubejant molta estona entre anar a cercarlo a les sales de gran joc o bé a l'antecala del bisbe Irurita; a l'últim hem cregut, però, que el millor era encaminar-nos vers el magnífic gratacels, enclavat a la Pl. Catalunya n.º 9 i aixecat a copia de bombetes.

—Perdonin. El senyor Pic, que hi és?

—Què desitja d'ell, jove?

—Venia en compliment dels meus deures professionals. Un servidor sóc periodista, sap? I venia a fer-li una intervú.

—I ara! Què és...

—Sí! per l'ARA és precisament, senyora.

Però com ho ha endevinat?

—Impertinent!

I la porta als nassos. Quan ens disposàvem a baixar els graons tot resignats i pensant que no havíem pogut complir el nostre deure, hem sentit que la veu de la senyora deia des de la reixeta de la porta «Don Joan no és a casa. S'en va anar un dia tot compungit i no sabem on para». La senyora s'havia arpenit i ens obria altra vegada les portes... de l'esperança en poder intervenir Pic i Pon.

Calia, però, cercar-lo i hem dirigit els nostres passos vers una pensió on sabem que s'hi estaja un cunyat o germà d'un cunyat de D. Joan. Aquest home porta boigs tots els estadans de la pensió on està, puix que inventa una màquina, —no t'esveris amic lector, no és d'«Straperlo» la màquina, el parentesc no dóna per a tant— que produeixi el moviment continu.

Hi arribem i sentim el nostre home:

—Ja el tinc! Ja el tinc! Seré famós!

—Però, què és el que teniu bon home?

—El moviment continu, ja l'he trobat.

Quina ocurrència va tenir D. Joan en abandonar l'alcaldia, la presidència... Mireu!, ens diu, des de que en Joanet a sortit dels centres oficials que no pot estar-se quiet enlloc. Es veu que els nervis el dominen, no pot estar assentat ni un segon. Dots bé, jo sense dir-li res li vaig imantar l'esquena d'una mena d'imantació especial que és un altre invent meu i que produeix l'efecte a gran distància. Si ara jo prenc aquesta boleta —diu tot mostrant-nos una boleta d'acer que està dintre una caixa de vidre— i la deixo lliure, correrà adalerida fins a situar-se a vint metres del meu protector —perquè l'inventor viu amb els diners del poble, dic!, de D. Joan— una vegada situada a vint metres d'ell guardará sempre aquesta distància, i aquesta és una altra de les propietats del meu imant, prenent totes les direccions que ell prengui i seguint-lo per tot arreu on vagi. Com que D. Joan no està mai quiet, la boleta tampoc i ja tinc jo el moviment continu. Que fàcil, veritat? I el nostre home torna a posar-se a cridar «Ja sóc feliç! Seré famós!»

Aprofitant el seu esverament treiem la boleta de dins la caixa on la té tancada i la posem damunt la pista. Comença a rodolar i nosaltres la seguim. Ens condueix tan aviat per les més luxoses avingudes com pels carrerons més humils, pugem a vegades als més alts gratacels i descendim d'altres als més fons subterrànies. Ens hem endinsat en un lloc obscuríssim, amb una humitat esfereïdora. No sabem on ens trobem, confessem que ens hem desorientat. De sobte, la boleta s'ha aturat, no ha avançat més, però ha començat a donar saltets i moure's d'una banda a l'altra. Això ens ha indicat que ens trobàvem a vint metres de l'incomensurable senyor Pic. Hem deixat la boleta i hem continuat avançant en l'obscuritat. Hem encès un «automàtic» per tal de guiar-nos de la penombra i tot d'una sense ni més sentim una veu humana que està discursellant. Ens atensem vers el lloc d'on sembla venir la veu i, oh! sorpresa, veiem al fons d'un corredor una gran illu-

minació, un sens fi de bombetes i al bell mig d'elles la «vera efígie» de l'acaparador d'ex. Ell és qui discursella i no l'interrompem per tal de saber de què va. «...en les hores de triomf bé en veniu al darrera implorant-me càrrecs, perquè m'abandoneu ara? mals germans!, perquè em deixeu quan sóc tret dels llocs oficials per deshonest quan cada un de tots vosaltres és més deshonest que jo?» Esperàvem la resposta, però aquesta no vingué, el senyor Pic es trobava sol. Creiem que era moment d'intervenir.

—Perdoni, senyor Pic, vostè...

—Com! una persona per aquests llocs!

Fins a les catacumbes s'em persegueix per acusar-me? No! No! Fuig espectre! Fuig!

—Senyor Pic, no soc espectre, soc periodista jo, sap?

—Periodista? Dels meus?

—Jo... Jo... no tinc amo, senyor Pic.

—Bé, bé, veiam, que vol?

—Desitjaria que em digués unes paraules pel nostre periòdic.

—Doncs ja pot dir que vaig ésser tret prematurament dels llocs oficials; precisament quan anava a realitzar els grans projectes.

—Contin's, contin's, senyor Pic.

—Doncs miri, ja ho tenia tot a punt per tal de començar les obres a unes vies que haurien canviat Barcelona. Ja estaven enllestits els projectes de les vies LL, A, D, R, E, S, i d'altres, que resultaven magnífiques, tant, que qualsevol ciutadà en passar per elles, s'hauria recordat sempre de mi i del meu partit. Del meu infidel partit, rectifica el senyor Pic trencant el plor.

—Com, infidel? l'enganya?

—Més que això, em repudia i m'oblida.

Ah! els desagrats...

—Qui?

—Tots els que el componen, als quals jo vaig donar els millors càrrecs i al primer càrrec que es va fer contra mí van tirar-me per la borda.

—Que potser era a ells a qui anava adreçat el discurs que estava fent quan hem entrat?

—Sí, estic ben desenganyat de la vida. Ja la gent no es recorda de mí, ni els que varen dir-me que seria tristament famós, i això que faig és una estratagema per tal de que sembli que soc jo que em faig oblidar.

—I d'altres assumptes, no ens vol dir res?

—Sí, digui una cosa. Que s'expliquin

totes les «piquiponians» que faig, bé. Que se n'irventin de noves, també és tolerable. Que es facin tots els acudits que es vulgui a costes meves, és cosa que ho tinc de suportar, al fi i al cap tot ajuda a la popularitat. Ara, el que fou una verdadera ofensa per a mí és que s'em dediqués un acudit de segona mà, què per cert fou dels que armà més forrolla. Hem refereixo al del bisbe. En temps de la «Mancomunitat», ja va circular fent referència al general Losada, què fou Governador Militar, Governador Civil, President de la Diputació, President de la «Mancomunitat», i no sé quants càrrecs més, i francament, el menys que pot exigir un pou d'acudits com jo, és que els que s'hem dediquin siguin originals.

—Té tota la raó, senyor Pic, li diem preparant la pregunta cim. I referent a «l'Straperlo»...

—Aí! Què ha dit! Fòra! mal «hermanu» Ací a fer-me l'amic i sortir-me amb aquestes! Bombetes, apagueu-vos! Què sigui un càstic de Déu Nostre Senyor! Què no surti mai més d'ací el malvat! Què es mori amb mí!

Les bombetes s'apagaren. Mai no havíem sentit un home tant enfurmat. Apretàrem a córrer, tot i la foscuria, no fós cas... De sobte el nostre peu trepitja una cosa rodona, la boleta! Sospirem, ens trobàrem exactament a 20 metres de D. Joan.

I ara, no sabem com, ens trobem assentats davant la nostra taula de treball, procurant traslladar el més fidelment possible als nostres lectors, les importants coses que ens digué l'ex-senyor —era l'únic ex què li mancava— Pic i Pon, desde l'amagatall de les catacumbes.

QUE PASSA AMB EL C.A.D.C.I.?

A l'autoritat que pertorqui ens adrecem per tal de preguntar-li, per tal de que intenti justificar l'absurda suspensió que pesa damunt la primera entitat sindical essencialment catalana.

Mentre han estat reobertes totes les entitats polítiques —amb l'única excepció dels nostres Casals—, mentre han estat reoberts sindicats i Cases del Poble, sense cap dret i contra tota justícia resta amb les portes tancades i impossibilitat d'actuar el que fou, en la nit gloriosa del 6 d'octubre, heroic baluard on perderen llurs vides per la Pàtria, estimats germans nostres, herois nacionals que la Pàtria haurà de glorificar i recordar eternament.

ARA !!, unint la seva veu a les que en el mateix sentit s'han fet sentir fins avui, exigeix la reobertura del C. A. D. C. I. i la lliure actuació de totes les seves seccions.

Llegiu

ELEMENTS PER A UNA CAMPANYA D'ESQUERRA

i coneixereu tota la història de traïcions de Lliga Catalana

presó de pamplona, 1936

(Ve de la pàgina quarta)

bient no poden viure-s'hi gaires anys. No podèrem visitar les celles, però estan dessota on realitzàrem la visita i —parlem amb tova sinceritat— l'aire que allà es respirava no pot aguantar-lo gaire estona qui ve del carrer i no hi està acostumat. Quan hom s'hi acostuma és senyal de que els pulmons ja no són els que eren quan van entrar-hi, senyal que ja estan tan enraris com l'aire que respiren. La humitat es fica al moll de l'os; què no ha d'ésser a més fondària encara? si a això hi afegim el fred característic del País Navarrès, comprendrem perfectament les queixes que repetidament han fet sentir els nostres germans reclosos, companys d'ideal. Caldrà tenir-les present a la seva hora totes aquestes coses. No hem pas d'ésser venjats, caldrà només pagar amb la mateixa moneda, al feixisme assassí i a la reacció opressora quan caiguin sota la força demoladora dels nostres vots.

De l'estat d'ànim dels nostres amics no cal ni parlar-ne. Optimistes i confiats en l'avenir. Desitjosos tots de poder sortir per tal de posar altra vegada el pit i el braç en favor de les reivindicacions nacionals de la nostra terra i de les reivindicacions proletàries dels nostres obrers. Els «Visca Catalunya!» que ens llançaren en acomiadar-nos són ben significatius.

A OSCA

Aprofitant l'avinentesa, a la tornada passàrem per Osca on fèrem parada per tal de dipositar damunt les tombes dels màrtirs Galan i Garcia Hernández un ramell de flors en nom del President de Catalunya, qui havia escrit per aquest acte unes quarelles, que llegides per l'amic Martínez amb verdadera emoció i escoltades en mig d'un gran silenci, produïren en acabar uns delirants aplaudiments i entusiastes visques a Companys, de la immensa multitud que en assabentar-se de la nostra visita havia acudit al cementiri.

GENIS VALLDAURA

LLIBRES

elogi del llegir

Molts esplais hi ha en la vida que us omplen de plaer. Molts divertiments que logren per uns moments fer-vos oblidar les vostres preocupacions quotidianes. Res, però, no hi ha tan agradable, tan captivador com la lectura d'un bon llibre. Ni res més sà pel vostre esperit i la vostra intel·ligència.

Si teniu la sort de trobar un llibre amb el qual us sentiu identificat, trobareu en un dels seus personatges més «estacats» una semblança de la vostra persona, i totes les emocions, tots els sentiments, què l'autor fa sentir al «vostre» personatge, els sentireu íntimament i viureu totalment la seva vida. I ací està concentrada en gran part la formidable atracció del llegir. En viure a cada nou llibre, noves vides què us enriqueixen moralment la vostra vida pròpia.

Que el llibre és una cosa magnífica ho podeu veure en que el que els prova no els pot deixar. A mesura que hom va acabant llibres va sentint la necessitat inaplaçable de llegir-ne de nous. Un cèlebre literat francès va dir una vegada que els llibres són com les drogues, però són drogues dignificadores, que enalteixen i honoren a qui s'apropa a elles.

Cal llegir! amics, cal llegir! Novel·les o biografies, poesies o estudis socials! tant-li-fà! La qüestió és apropar-se a la taula de la cultura i nodrir-se amb els seus fruits, que aixecant el seu nivell cultural és com fer gran el nostre poble!

BLANCH

En aquesta secció —que pensem estendre el que sigui necessari— donarem compte i comentarem degudament tots aquells llibres dels quals ens en siguin enviats dos exemplars.

SOTA EL SIGNE DE PORTELA

precaucions...

El govern actual diu que hi ha garanties. Diu que la normalitat és absoluta. Diu que les eleccions es celebraran amb absoluta imparcialitat. Però... per què si és tant imparcial posa tantes traves a que els ciutadans puguin dir tot el que creguin convenient defensant el seu programa? Per què aquestes mesures de policia tan extraordinàries? Per què aquestes limitacions en els mitjans... de les esquerres? Per què... i no acabariem mai, tants i tants inconvenients en tot el que representa propaganda esquerrista?

Totes aquestes preguntes i moltes altres preguntes tenen, però, fàcil contesta. Portela, l'autonomista gallec (sic) vol que a la nostra pàtria triomfin els seus amics entranyables, els tridors cent vegades a Catalunya, la gent de la Lliga. Per això les precaucions immenses als mitjans de les esquerres; per això les limitacions en les paraules dels oradors nacionalistes i esquerrans mentre les dretes poden dir i fer tot el que volem.

Però que no es preocupi el senyor Portela ni el seu «illustre» amic Francesc Cambó. Les esquerres nacionalistes estan preparades i les Joventuts d'Esquerra «Estat Català» estan en el seu lloc de combat i respondran de la manera que sigui i calgui a les provocacions dels feixistes del carrer i dels filo-feixistes que componen i formen part del Govern, si aquest continua en el seu pla de «limitacions» exagerades i de precaucions completament inútils que els ciutadans nacionalistes i esquerristes no necessiten ni volen...

ARA !!, setmanari òrgan de les Joventuts d'Esquerra «Estat Català», que sent en el més pregon d'ell l'ideari i el programa del President Macià, protesta enèrgicament del procedir del Govern que, únicament, sembla busca que hi hagin dies de dol a les llars nacionalistes i obreres.

joves camperols:

el vostre sindicat: la unió de Rabassaires

el vostre organisme polític: les joventuts d'esquerra ESTAT CATALA

el número 2 sortirà el proper dilluns dia 10 de febrer, al vespre

Germans que caiguèreu heroicament el 6 d'octubre; germans que esteu en presons infamants complint penes injustes i exagerades; germans que esteu en terres llunyanes, en l'exili sagrat, patint fam i portant arreu del món el sentiment de la Nacionalitat Catalana: *Les Joventuts d'Esquerra Estat Català*, us prometen fer justícia i donar als traïdors de casa nostra i als assassins d'Astúries el càstig que es mereixen.

Penseu, germans, que el vostre record serveix de guia a les joventuts de la Catalunya lliure i justiciera.

som l'ala esquerra...! presó de pamplona, 1936

Si! les Joventuts d'Esquerra "Estat Català" som l'ala esquerra del nostre partit, l'Esquerra Republicana de Catalunya. Som l'ala esquerra i volem que se'ns consideri com a tals en tots els llocs i en totes les ocasions.

Esquerra Republicana de Catalunya es un partit obrerista, un partit que té en el seu programa les reivindicacions del proletariat i necessita, per tant, unes joventuts potents, fortes, disciplinades i enèrgiques, per tal de que en el moment oportú, si hi ha alguna vegada claudicacions, puguin aixecar la seva veu i, fent-la sentir als organismes dirigents i responsables del partit, es rectifiqui el camí, si és que s'ha equivocat. Necessita unes joventuts que empenyin d'una manera seguida, i sense cap classe de contemplacions, al partit cap a les millores de tipus social i econòmic, cap a la legislació revolucionària, quan sigui Govern.

I aquestes joventuts que necessita el nostre partit, són les Joventuts d'Esquerra "Estat Català". Elles són i volen ésser, l'ala que reivindica, completament, el programa nacionalista i obrerista de Francesc Macià, el nostre cabdill etern. Elles són les que en els mitings i grans concentracions cuiden de l'organització, donen homes i treballen incansablement per tal de que sigui un gran èxit i no falli ni una sola de les consignes que s'hi han donat. Elles, i ningú més, són les que han d'impulsar, i impulsaran, els homes timorats, els petits i grans burgesos del nostre partit, per tal de què deixin, almenys un xic de banda els seus interessos de classe per anar, d'una vegada, a solucionar tots els innombrables problemes que a la nostra pàtria se li presenten.

I per això, per portar a cap aquesta tasca, conjuminant-la amb una grandiosa activitat esportiva, es pel que demanem, principalment, RESPECTE!

Respecte pels militants que componen les nostres joventuts; respecte per al nom gloriós d'Estat Català; respecte per a la nostra organització; respecte per l'actuació austera i noble de les Joventuts d'Esquerra "Estat Català". Com a organisme integrat del Partit, com a militants d'Esquerra Republicana de Catalunya podem exigir, i exigim, que la gent del Partit i els periòdics que actualment porten l'orientació del Partit, es donguin compte del què són les Joventuts d'Esquerra "Estat Català".

Que el mite de que es un partit dins un altre partit desapareixi. Que resurxi ben forta, ben potent, la idea de què les Joventuts d'Esquerra "Estat Català", són l'ala esquerra del partit i que elles porten com a guia, únicament i exclusivament, el programa íntegre de Francesc Macià...

I, seguint aquest camí, anant per aquests viarans, serà quan, desapareguts tots els recels, Esquerra Republicana de Catalunya i les Joventuts d'Esquerra "Estat Català" avançaran lliurement pel camí del màxim engrandiment, pel camí de la victòria grandiosa la qual, únicament, es trobarà quan s'hagi trobat la veritable unió dins el partit. No són, però, les Joventuts les que no volen aquesta unió. No són més aviat els que, diem-ho clarament, per ambicions de càrrecs o per a mantenir capelletes es creuen que han de posar trabes a les nostres joventuts i que així podran continuar la seva política de cassinet de barriada.

Però, les Joventuts d'Esquerra "Estat Català", estan disposades a tot. Contestaran

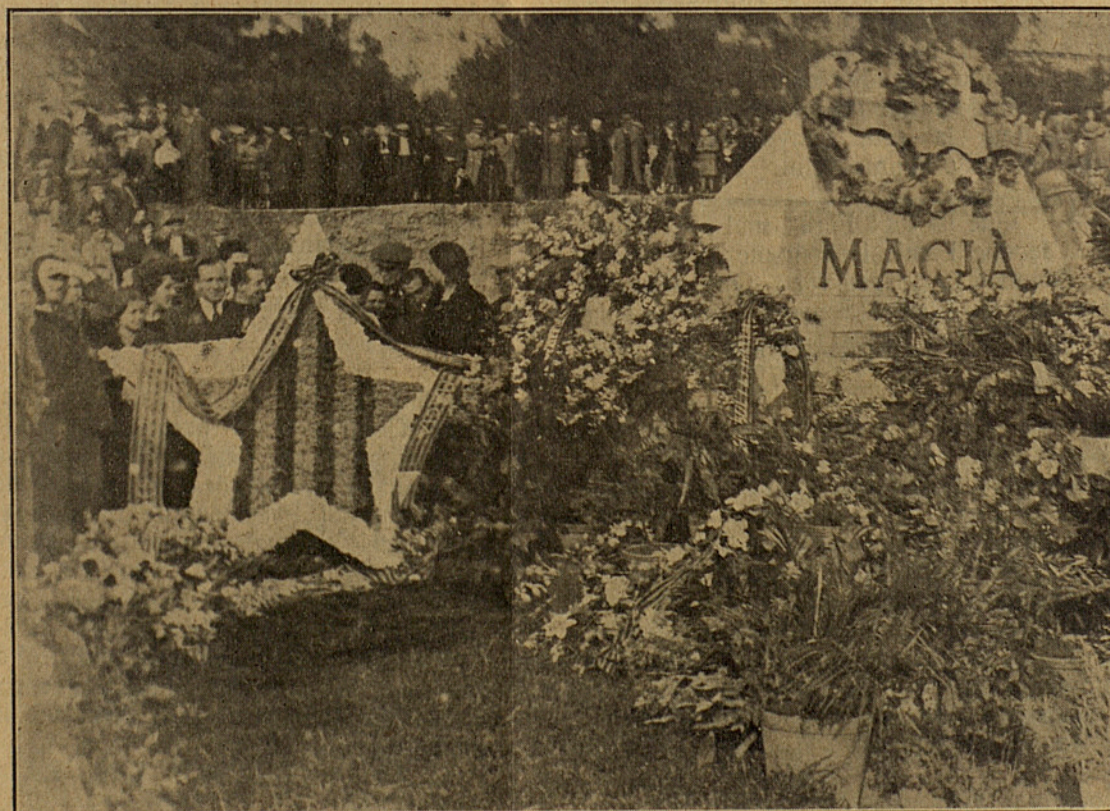
de la manera com siguin tractades. Si hi ha voluntat d'unió les joventuts seran les primeres d'acceptar-la. Ara, que si es vol, com fins avui, continuar amb la tautologia de combat encarnit contra les joventuts, aquestes lluitaran fins a morir per desenmascarar els arribistes i posar a la llum del dia la tàctica i posició dels què, amb un personalisme estúpid i inconscient, volen ésser diputats o regidors...

Les Joventuts d'Esquerra "Estat Català", al·lisonades pels durs esdeveniments d'octubre han sortit de la lluita més fortes i més potents que mai, i estan, ara, a l'expectativa de l'actuació dels homes representatius per a obrar en conseqüència.

Som militants, som un organisme integrant del Partit i, com a tals, exposem aquí el nostre pensament. Les Joventuts d'Esquerra "Estat Català" necessiten, i volen, el respecte de tota Esquerra Republicana de Catalunya i llavors, elles, les Joventuts, respondran a aquesta confiança mútua donant tot l'apoi, tota la seva força i tot el seu saber per a la lluita de conjunt, sense regatejar cap sacrifici, contra l'enemic tradicional, les dretes.

J. S.

per CATALUNYA, ingresseu a les joventuts d'esquerra ESTAT CATALA

EN EL SEGON ANIVERSARI

El dia 25 del darrer desembre s'acompliren dos anys del traspàs del nostre fundador i etern cabdill, Francesc Macià.

Les Joventuts, en magna i formidable manifestació anaren a depositar damunt la seva tomba aquest magnífic escrit del gravat, símbol etern del seu ideal.

ARA !!, en el moment de la seva aparició ret homenatge a l'alliberador de la Pàtria, amb prometença de guardar en tots els terrenys, les normes per ell traçades.

UNA VISITA ALS COMPANYS EMPRESONATS PEL FEIXISME

L'EXCURSIO

Era a primers del passat gener, que aprofitant l'excursió patrocinada per l'Ateneu Republicà de Gràcia, i organitzada per l'actiu militant de les Joventuts d'Esquerra "Estat Català", el nostre bon amic Joaquim Martnez, anàrem a visitar els nostres germans que amb motiu dels gloriosos fets d'octubre compleixen condemna al fort de Sant Cristòfor de Pamplona.

Els expedicionaris ja els pots suposar, lector. Tot compost de militants d'E. R. i de familiars dels empresonats, amb unes ganes boges de poder estrènyer en forta abraçada els amics i fills i germans que per la llibertat de Catalunya ofrenaren llur llibertat.

No anem a fer ara literatura del viatge, no són aquests els moments, ni eren els seus plaers l'objectiu de l'excursió. El que importava a's que realitzaren el viatge i el que importa ara — amb tota l'exigència d'un ineludible deure a complir — eren aquells magnífics companys que dintre les cel·les repugnants es passen hores i hores, dies i dies esperant la vinguda del conegut, desitjant la visita del familiar que mai no acaben d'arribar, que mai no poden acabar d'arribar.

Vagi en lloc preferent, en nom nostre i en nom de l'organitzador — que ens prega que així ho fem constar — el nostre agraïment al company Urrizalqui, president de l'"Alianza de Socorro a los Presos". Gràcies a ell poguérem veure assolits els nostres desigs i gràcies als seus treballs fou possible als presoners d'abraçar els seus familiars que ens acompanyaven.

LA VISITA AL CASTELL

En sortir de Pamplona, després de 10 quilòmetres de carretera pessima i de pujades i corbes pronunciadíssimes, hom troba el tètric castell, situat de faiso enclotada al cim de la muntanya. Hom no el veu fins que s'hi troba al damunt. Al llarg del camí, escrits en pintura roja damunt els costats rocosos de la carretera, s'hi poden llegir uns rètols que diuen: «Mueran los asesinos Lerroux y Gil Robles», «Abajo la reacción sangui-naria», «Luchemos por la victoria del proletariado», «Juventud Comunista», «Juventud Socialista...»; així fins una trentena, ben bé. Aquests rètols foren escrits com a salutació als companys que, sortint del castell, eren traslladats al penal de Burgos.

Allà dalt hi fa un fred intensíssim, cal dir només, que degut a ell, la guàrdia exterior del castell és rellevada cada deu minuts.

L'entrada al fort es realitza amb tota mena de precaucions. Ens feren introduir dintre un gran túnel, tot humitós, on haguérem d'esperar prop de mitja hora a peu dret la vinguda del director que era a complir el precepte dominical, com a fidel complidor de l'Església catòlica que ordena santificar les festes.

Per fi arribà i forem entrats a la sala de visites — una doble filera de reixes separades per més d'un metre de distància i recobertes de tela metàl·lica. Una foscoria absoluta, a la qual els ulls es resisteixen a acostumar-se i una pudor horrible, barrejada repugnant de la humitat i de l'aire enrarrit que allà es respira. Una pudor sols suportable per força, com ho han de fer els nostres germans o bé com a complement del preu d'un gran desig com era el que sentíem tots els que ens trobàvem allà.

Per fi, després d'uns minuts d'espera, minuts que ens semblaren eternitats, aparegueren a l'altre costat del reixat els rostres nobles i altius — altius per la satisfacció del deure acomplert — dels nostres amics i companys. Els ulls de tots guspiregen d'alegria i d'emoció i cerquen dins l'obscuritat, la faç coneguda, el rostre estimat. I tot seguit: «Joana!», «Enric!», «Carmela! ha envellit molt la mare?», «No ho sento!», «Com dius?», «No ho diguis a casa que estem així!», «Rosa! parla'm no ploris!». Es un fantàstic garbuix de paraules i de frases. Sembla impossible com podem entendre'ns. De sobte, més forta que totes es fa sentir la veu del guàrdia — el qual primer ens havia recomanat sense gens d'èxit que no parléssim en català — que ressona forta, barroera i impressionant: «Listos! Fuera!».

Ja? Ja? Tants quilòmetres, tants sacrificis monetaris per això? Per això?... Sí, per això! per deu minuts de conversa — quina conversa! — més de quatre-cents quilòmetres en un sol dia. Val la pena, ells s'ho mereixen, això i molt més! però els familiars no es resignen, volen parlar més; volen sentir la força dels braços nervuts estrenyent-los el cos. Insisteixen prop del director, no en poden treure res. Per fi, gràcies a l'abnegació i a la persistència del company Urrizalqui, els excursionistes que tenien familiars reclosos poderen passar a abraçar-los al despatx del director.

IMPRESSIO

Vertaderament els companys reclosos al fort de Sant Cristòfor tenen, com no!, tota la raó en llurs queixes. Allà, en aquell am-

(Segeix a la pàgina tercera)

catalans : cotitzeu pro-presos i exiliats